

A R T I B ' 1 1

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
CONSELLERIA D'EDUCACIÓ I CULTURA

Conseller
Bartomeu Llinàs Ferrà

Director general de Cultura
Pere Joan Martorell Castelló

Cap del Departament de Cultura
Catalina Ferrando Ballester

Secció d'Arts Plàstiques i Exposicions
M. Antònia Cantarellas Socias

PUBLICACIÓ

Producció
GOVERN DE LES ILLES BALEARS
CONSELLERIA D'EDUCACIÓ I CULTURA

Coordinació
M. Antònia Cantarellas
Aina Picó

Textos
Damià Pons i Pons

Poemes
Josep Lluís Aguiló

Fotografia
Gabriel Ramon

Revisió Lingüística
Servei de Política de Normalització Lingüística
de la Conselleria d'Educació i Cultura

Disseny i maquetació
Anibal Guirado / Ramon Giner

Impressió
Ingrama s.a.

ISBN: 978-84-96816-92-3

© D'aquesta edició:
Govern de les Illes Balears
Conselleria d'Educació i Cultura
© De les imatges: els autors
© Dels textos: els autors

Aquesta publicació es presentar el mes de maig de
2010 dins el projecte LITERART. Poemes de Josep
Lluís Aguiló amb les il·lustracions de Catalina Cànoves

Poemes de Josep Lluís Aguiló
Pintures i dibuixos de Catalina Cànoves

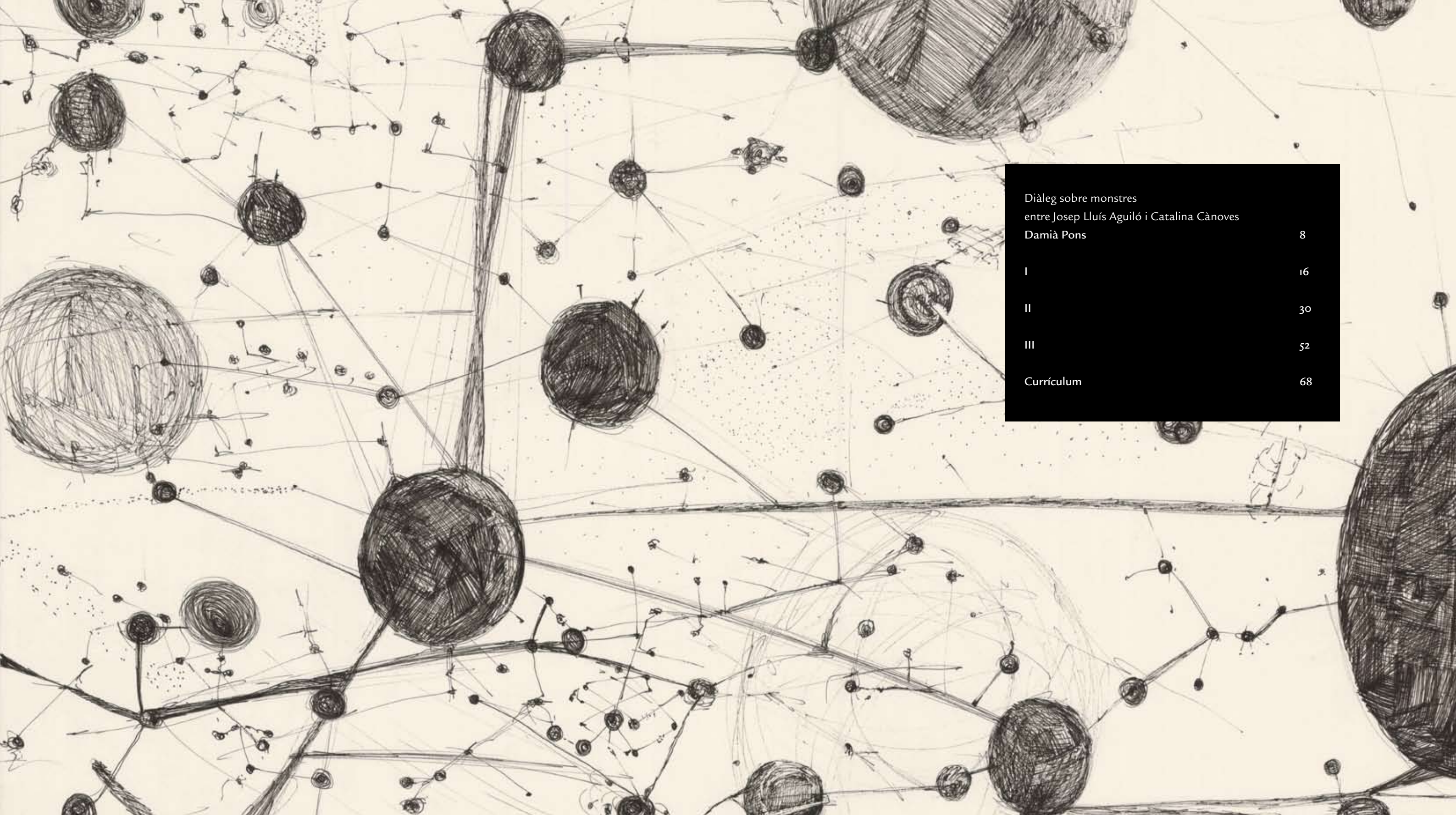
La cultura —alta o popular— és travessada per l’ombra dels monstres. Sabem, des de Freud, que el vampir i el licantrop són part de nosaltres mateixos: digueu-ne projeccions, o plecs ocults. Sigui quin sigui el terme, el cert és que les nostres pors existeixen al nostre interior i ens retraten molt millor del que voldríem. Incontrolades, aquestes criatures terribles ens parlen de l’amor, del desig o de les grans absències de la nostra vida. I ho fan des de la desesperada foscor.

La natura humana és complexa: llum i ombra conviuen en cadascun de nosaltres. I, si els monstres fan part de nosaltres, convé tractar-los amb certa deferència. Això és el que es va proposar Josep Lluís Aguiló amb el seu poemari *Monstres*, un aplec de versos que els lectors van considerar, des del primer moment de la seva aparició, una fita de la poesia catalana. Amb Aguiló, els monstres no deixen de fer por, però ens acluquen l’ull amb tendresa abans de convertir-nos en el seu festí. El temps i la mort s’ho miren tot al fons, burletes.

Tot això, en fi, ho ha entès molt bé Catalina Cànoves, una jove artista que conversa amb la poesia d’Aguiló des de l’enteniment perfecte. Hi ha un terme molt tòpic i recurrent, la “força”, que sovint empram per descriure una pintura que ens ha deixat sense paraules. Bé, jo deman a qui em llegeixi que imagini el terme verge i nou, perquè té tot el sentit del món dir que la interpretació monstruosa de Cànoves té “força”. Molta. Cada taca, cada traç, tots els recursos que s’obren a la nostra mirada ens colpeixen fins al moll de l’os.

Pops extrets de Lovecraft, bous goyescos, padrines de rondalla. Bona companya per a les nits d’hivern, éssers que es materialitzen a la paraula d’Aguiló i les tintes de Cànoves amb un missatge, per ventura, consolador: “Mira’ns. Mira’t”.

Bartomeu Llinàs Ferrà
Conseller d’Educació i Cultura

Diàleg sobre monstres
entre Josep Lluís Aguiló i Catalina Cànoves
Damià Pons

8

I

16

II

30

III

52

Currículum

68

DIÀLEG SOBRE MONSTRES ENTRE JOSEP LLUÍS AGUILÓ I CATALINA CÀNOVES

L’aliança entre les arts del llenguatge i les de la imatge ha estat una de les que més ha contribuït a enriquir, al llarg dels segles i en el si dels més diversos corrents estètics, la cultura d’Occident. És cert, tanmateix, que varen començar a tenir mala premsa aquells quadres que podien merèixer el qualificatiu de “literaris” quan una determinada pintura contemporània –l’art abstracte, en sentit genèric- va deixar de banda la representació figurativa de la realitat existent. A hores d’ara, però, quan ja estam de tornada dels maximalismes dogmàtics i excloents a favor d’una o altra escola artística concreta, i quan qualsevol tipus d’expressió literària o plàstica ja és considerada igualment vàlida sempre i quan inclogui els valors de la creativitat i de la individualitat -a més, és clar, d’una realització eficient-, la pintura novament ja no necessita disculpar-se en el cas que presenti elements de natura diversa que globalment configuren un relat temàtico-simbòlic de perfils “literaris”.

La iniciativa de la Direcció General de Cultura del Govern de les Illes Balears, etiquetada com a Literart, respon a l’objectiu de reforçar els lligams entre la literatura i la pintura, amb la idea que una i altra –més enllà dels llenguatges específics diferents que empren- són tan sols les dues cares d’un mateix procés humà: el de la creació d’uns mons que complementen els reals, de vegades negant-los o rectificant-los, d’altres, afirmant-los o fugint-ne. Les paraules i els sons, els colors i els traçats del pinzell o del llapis, són únicament els mitjans materials que permeten que uns éssers inquiets puguin cercar, mitjançant l’autoexpressió i la representació, aquells camins que, fins i tot quan tan sols els duen a Enlloc, els donen l’oportunitat de viure aquell moment irrepetible de plenitud que sempre origina una experiència vital o intel·lectual quan és emocionalment intensa.

Com a protagonistes de la primera edició de Literart, han estat triats els manacorins Josep Lluís Aguiló (1967), poeta, i Catalina Cànaves (1983), dibuixant i pintora. El resultat ha estat una exposició conjunta en la qual es combinen els textos versificats i un bon nombre

d’acrílics, d’aquarel·les i de tintes. Ambdós comparteixen inspiració i temàtica, alhora que cada un d’ells té una parcel·la creativa en exclusivitat. A partir del recull poètic *Monstres* d’Aguiló (publicat el 2005, Premi Joan Alcover 2004), Cànoves ha configurat unes obres que donen visibilitat física a uns éssers que en origen habitaven, invisibles, en els racons més foscos de la ment, i igualment en l’imaginari cultural més fantasiós que han anat forjant unes quantes civilitzacions al llarg dels segles.

El llibre de Josep Lluís Aguiló es caracteritza per esser una obra calculadament unitària i amb una estructura i uns lligams interns de cohesió minuciosament pensats. D’una banda, ens trobam amb un poema-pòrtic inicial; tot seguit, amb tres parts, cada una d’elles amb una diferenciació i una unitat específiques; finalment, amb un darrer poema que d’alguna manera ofereix una certa interpretació de tot plegat a tall de conclusió. L’arquitectura del poemari és un element del tot significatiu: ens remet a les idees d’ordre, d’organització, de racionalitat, de domini... O sigui, un embolcall rígid i cartesià per a uns continguts que corresponen a aquella mena de fruits de la ment que sempre neixen i creixen fora dels sementers ben llaurats i ben sembrats i ben conreats que en tots els casos són la conseqüència d’una intervenció humana racionalitzadora sobre el cos de la terra. Tanmateix, el fet que *Monstres* tengui una estructura tan inflexible fins a quin punt no és un gest d’autoritat del poeta sobre els seus monstres personals i sobre els que poblen amb insolència la tradició cultural i la societat a la qual el mateix poeta pertany?

Vegem amb una mica de detall la substància del llibre. El primer poema és dedicat a l’evocació d’Abraham Cresques. A partir de les paraules dels navegants, el cartògraf pinta els seus mapes, i defineix, per tant, els límits del món que els humans han recorregut i vist. Ara bé, més enllà d’aquestes terres i aquests mars coneguts, que adquireixen, amb els seus topònims exclusius, la condició d’existents en la mesura que són inclosos en el mapamundi, hi hauria un altre món: el de les realitats imaginades. Enfront del món físic i tangible que reflecteixen els mapes, la realitat que les ments humanes haurien anat engendrant per explicar-se els seus malsons i les seves pors. Precisament, els mites o els monstres serien les formes i les identitats concretes que haurien adquirit, en un acte d’exorcització catàrquica, aquests malsons i aquestes pors.

La primera definició de la paraula monstre que es pot trobar al Diccionari Alcover-Moll és la següent: “Ésser fabulós o real que presenta una conformació contrària a l’ordre natural, com és ara una combinació d’home i de bèstia, la presència de dos caps, etc”. A partir d’aquí, sembla evident que és ben admissible considerar que els monstres i els mites poden servir com a categories equivalents. Tal volta es podria distingir un grau diferent de culturització il·lustrada entre els uns i els altres. Aguiló en el seu llibre ha pretès fer una recreació d’aquells éssers que es formaren, en un o altre moment de la història, dins la part del territori de la ment humana que encara no havia estat conquerida per la llei de la racionalitat (“Del lloc més profund de l’home/ va sortir el monstre”). De les tres parts del llibre, la primera fa referència a mites de l’antiguitat grega, tots ells amb unes personificacions biogràfiques culturalment molt canòniques (Orfeu, Prometeu, Minotaure, Caront, les Moires, les Gorgones, Polifem...); la segona, a uns altres d’origen europeu, nascuts entre l’Edat Mitjana i el Romanticisme, tant de matriu culta com popular, procedents de contrades diverses (l’holandès errant, el licàntrop, el doble, el gòlem, el vampir, Kraken, Maria Engaixa, Caliban, Frankenstein, Barbablava, la casa encantada...); i la tercera, en la qual els mites/monstres ja no serien uns determinants éssers vivents o llocs fantàstics, nascuts en el regne de les cabòries més ancestrals, sinó que més aviat correspondrien a idees, fets, comportaments o situacions propis de la condició humana més primària: el monstre de la guerra, el de la violència, el de la subordinació de la dona en la vida matrimonial, el de l’orgull dels vencedors, el de l’hedonisme, el del desig permanentment insatisfet del ciutadà occidental d’assolir algun dia una vida alliberada de tota mena de deures i, a la vegada, del tot confortable, el de l’espai rural abandonat, el del consum abusiu d’alcohol, el de l’amor perdut ... En molts dels poemes, en realitat els monstres són els mateixos humans. Així, per exemple, una de les tipologies de monstre que es poden trobar en la vida quotidiana de la societat actual és el mascle que practica la violència de gènere. És el que apareix en el magnífic poema titulat *L’esposa del monstre*: “No et preocupis, avui també/ t’esperaré rere la finestra/ sense moure’m, amb la sang vegetal./ -El temps s’aclareix. La tempesta,/ gairebé tan violenta com tu,/ no ha deixat víctimes –diu la ràdio”.

En aquesta tercera part de *Monstres* hi ha dos poemes, situats en el primer i en el darrer lloc, que són complementaris i que assenyalen un dels moments de to més solemne i de major ambició compositiva del llibre: les dues peces pretenen la recreació de la batalla de Balaclava, un episodi important de la guerra de Crimea, on s’enfrontaren les tropes britàniques i les russes. Els poemes es corresponen a dos moments horaris diferents d’aquell 25 d’octubre de 1854. En el primer, la cavalleria russa és vençuda en

topar amb la infanteria britànica assentada tot just a la vora del seu campament; en el segon, tan sols cent cinc minuts més tard, la càrrega de la Brigada Lleugera contra l’artilleria russa acaba amb el fracàs més absolut i amb la pèrdua massiva de vides britàniques. La guerra: la victòria i la derrota com dues escenes quasi intercanviables. Ara bé, al Regne Unit aquests fets bèl·lics li varen servir per construir el seu orgull de potència imperial, tant perquè al final varen guanyar la guerra com perquè el poeta Tenyson va cantar com un fet de glòria la gesta de Balaclava; en canvi, els russos, els perdedors, n’haurien decretat l’oblit, l’amnèsia patriòtica. Un altre monstre: el de la interpretació interessada de la història. És en el poema solt que tanca el llibre, on podem trobar la clau de lectura de tot plegat: “La venjança de l’home sobre el vers/ cria éssers que esperen, desconeguts,/ ser nosaltres i són nostre revers./ L’home conté tots els monstres perduts”.

El fet que explica la gran capacitat de supervivència dels mites i els monstres, sigui en la tradició cultural culta o en la popular, és perquè actuen com un correlat de vivències, sentiments, expectatives o temors que en realitat són inherents a la condició dels humans de tots els temps. Per això no és d’estranyar que entre els mites o monstres sorgits en societats i en èpoques històriques diferents hi pugui haver correspondències evidents de significació. És aquest fet el que permet que Josep Lluís Aguiló pugui anar confeccionant, amb naturalitat, les adaptacions que calguin a les diferents circumstàncies i moments. Aquest és el mecanisme que li facilita la incorporació d’uns mites o monstres que tenen un origen ben remot, de vegades de més de tres mil anys d’existència, a la quotidianitat del nostre present, o del nostre passat immediat. D’aquesta manera, pot acabar essent versemblant que un noi jueu tancat a Dachau pugui imaginar que un golem alliberador “destrueix els filferros del perímetre,/ trenca les barreres, arruixa els cans,/ mata lentament tots els carcellers,/ en silenci, sense dir cap paraula”.

La joveíssima Catalina Cànoves ja va presentar com a treball de final de carrera, per a llicenciar-se en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, un treball basat en el tema dels monstres. Aquest fet serveix per posar en evidència que la decisió que va prendre d’il·lustrar i recrear els poemes d’Aguiló –tasca desenvolupada entre el 2006 i el 2009- és ben coherent amb les seves tensions interiors i amb els seus interessos vivencials de representació plàstica de determinats mons. Les trenta-quatre obres -acríliques, de tinta i d’aquarel·la- inspirades en els trenta-quatre

textos d’Aguiló mostren ben clarament que la pintora, malgrat partir d’uns materials d’altri, ha sabut crear unes imatges que són capaces de convertir-se en autònomes de qualsevol referència aliena. Tal volta l’obra més complexa i més densa de totes les que hi ha a l’exposició és la titulada <<L’àguila de Prometeu>>, una mena de planetari de mites, que integra elements de fins a cinc poemes (el que ha cedit el títol al quadre, <<Minotaure>>, <<Políem després d’Ulisses>>, <<Sibil·la>> i <<La sense nom>>). Amb tinta i aquarel·la, amb un traç laberíntic i ferm, ofereix a la nostra mirada una escenografia d’horror que té una gran potència expressiva: Prometeu, amb un cap que és el laberint del Minotaure, és esquarterat pel bec sanguinari d’una àguila, les ales de la qual són les serps de la cabellera de la Medusa, i al seu costat la presència expectant i complaent d’una Sibil·la que té unes mans que són un ram de belladones. La realització de l’obra es fonamenta en la juxtaposició d’una gran quantitat de detalls quasi microscòpics, fins al punt que es fa difícil no pensar en aquella mena de treballs d’orfebreria que són fets amb la minuciositat tècnica de l’artesà i amb la capacitat de seducció que és pròpia dels bons artistes.

El cos de la deessa Hècate, que Orfeu invoca abans de fer la visita a l’Hades, és també molt representatiu de la manera com Cànoves construeix les còrpores d’alguns dels seus personatges: mitjançant un acarumallament de motius gràfics que remetent a figures humanes, animalons, fulles, i a múltiples altres formes orgàniques no identificables. És un altre cas d’una figuració que es fonamenta en les minúcies gràfiques. I també ho és <<El piròman>>: un cos desfet, amb una cabellera composta a partir de la suma d’un bon nombre d’elements mínims diversos.

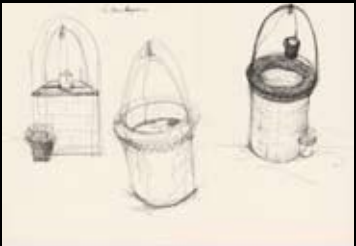
D’entre el repertori de figures que són presents a l’exposició, ara mateix em compareixen a la memòria el tríptic dedicat a les tres moires (descabdellen la vida dels humans amb la mateixa

tranquil·litat silenciosa amb què les velles de la Mallorca ancestral filaven, igual que balangueres, la memòria de la comunitat); o un cos masculí vagabund -un Minotaure flotant en la penombra-, amb un cap enorme de bou clavat al cap, amb el sexe vençut, a la recerca d’una sortida al seu desconcert; o el bust cardenalici d’un cartògraf que sembla que té els ulls immensament fatigats a causa de tota una vida dedicada a ullar els horitzons inabastables i indesxifrables; o el conjunt de quadres de tamany considerable que presenten figures masculines, de colors aigualits, reclosos a la força dins uns espais interiors i en tot moment sotmesos al monstre-carceller que viu en algun racó obscur de la seva ment; o <<La dona del monstre>>, embadalida davant la finestra, alhora temorosa i ansiosa davant la imminent arribada d’aquell que la sotmet a la humiliació i a la violència...

Un dels elements de l’exposició que té entitat pròpia és el quadern de treball de l’artista: exercicis, és cert, però també rostres i còrpores i copinyes i éssers materialment esfilagarsats i animalons d’espècies diverses i vaixells desballestats que van a la deriva..., tots ells nascuts amb la fermesa que és pròpia d’aquelles representacions que són producte del do de la creativitat i de l’ofici après a consciència i amb la complicitat del temps que mai no s’acaba.

Una diàleg sobre monstres, el de Josep Lluís Aguiló i Catalina Cànoves. I així mateix, també un diàleg sobre la condició humana, alhora tan noble i tan indigna, sempre oscil·lant entre el cim i l’abisme, atreta per la gola del penya-segat i pel vol majestuós de l’àguila de camí cap al sol.

Damià Pons

Abraham Cresques després de rebre
l'encàrrec de l'Atles Català.
Any 1374

Passeja sol pel pati de Ca'n Cresques
I pensa com podria transformar
paraula i escrits en terres i mars.
Han arribat més viatgers dels límits
i li han parlat de països llunyans
i altes carenes que toquen el cel
on fa tant de fred que cap foc no crema
i l'aire no troba el camí als pulmons.
Pensa com dibuixar a l'orient
encara més terres i meravelles.
Sense mesures. Sense els segurs mapes
dels antics. Sens Polo ni Plini el Vell.
Tal volta les posarà vora els homes
que es conta que mengen la carn de l'home
ja que les noves paraules dels homes
seran l'origen dels límits del mapa.
Pensa que hi ha llocs a la terra on Déu
no mana als mortals les mateixes coses
i que per satisfer els poderosos
cal que un cartògraf vell s'inventi el món.
Cada cop que el seu nét juga per vora

seu veu que l'herència que li deixa
serà un món bastant més disminuït
Illes Benaurades, la Trapobana,
Illa Jana on viuen les amazones,

el regne de Gog i Magog i els seus
habitants sotmesos per Alexandre
amb l'ajut del diable. Caravanes.
Els vells esperits del desert de Lop
que raptin i es mengen els qui el travessen.
Tot es posarà al seu lloc en el mapa;
del record al mot, del mot a la pell,
del pergamí fins al món del real.
Sap que els mapes són armes perilloses
i que coneix molts llocs escrits del món
que mai no acceptarà dir que existeixen.
Hi ha llocs que sempre han de ser amagats
als reis i als homes. Llocs per a cartògrafs.
Llocs que no posarà mai a cap mapa.

I

Caront

El nostre amor és un llac subterrani.
El naveguen versos en barques negres
que duen uns ulls dibuixats a proa
i una torxa que devora les ombres.

A popa, el timoner, un altre vers,
s'ha tret del sarró i es mira, gasiu,
les monedes que vàrem amagar,
pel passatge, sota les nostres llengües.

Amb decisió, pagat el viatge,
amb la perxa separa el vaixell negre
de la ribera i navega allunyant-se
del final del poema; rumb a l'Hades.

Caront, 2008
Tinta xinesa / paper
39 x 29 cm

Minotaure

La meva mare va embogir d'amor
per un brau blanc. Dèdal li va cosir
una eròtica disfressa de vaca.

El meu pare, Mínos, va dir a Dèdal
que em fes un gran palau: amb passadissos
cecs, amb els camins entortolligats
i les sales i cambres amagades.

A cada paret hi va fer posar
un mirall per repetir la cadència;
el ritme detestable de la bèstia.
M'avesaren a tastar carn i sang
i a viure clos en un mausoleu cíclic.

Jo era el fill i el monstre i tots sabem bé
que els monstres s'enduen la pitjor part
del joc dels averanys i dels profetes.

El cap de brau és només una anècdota.
La meva part pitjor és la part d'home.

Minotaure, 2010
Acrílic, carbonet i creta / tela
100 x 190 cm

Moires

I

Làquesis

Ets el passat. El que vares filar
ja té tota la pols que li pertoca,
teixidora del destí.

Sempre em donares a triar
entre tres o quatre desenllaços,
però mai vaig poder aclarir
el dibuix sencer dels fils en el teler.
Això sí, passat festes, intueixo
nusos i embolics en la trama
i espero significats en els colors
i materials: seda, lli, llana,
cànyom, palla, bova.
I vull creure que sé el que surt del teler;
tapís, catifa, llençols o mortalla.

De vegades crec que m'acceptares
un canvi; vida per vida,
sang per sang, cor per cor.
Tothom sap que de vegades feis tractes.

II

Cloto

Ets el present. El que estàs teixint
s'amara de la pols que li pertoca,
teixidora del destí.

Ets la meva ombra i apuntes
al teler els meus dies i nits.
Estic cultivant les plantes,
estic sacrificant els animals,
estic cordant els filaments,
en un fil immediat i definitori.

El que t'entrego es mescla en el teler
i només veig la teva esquena
vinclada sobre la feina.
El que estàs teixint ni es reflecteix
en el mirall del davant.

III

Àtropos

Ets el futur. El que tallaràs
espera la pols que li pertoca,
teixidora del destí.

Ets la tercera del fat inevitable.
Tan vella com el temps que resta
al fil que vaig cordant.
Ets la daga, la serra, els incisius,
la tisora sofisticada
de tall esmolat i executor.

Saps que, al principi, hauré obtingut
un cabal repartiment a la balança
del bo i el dolent. Hauré rebut una vida.
Ni més ni menys que els altres.

Ets el monstre definitiu:
per això, sense consciència,
tallaràs el meu fil.

Làquesis, 2009
Acrílic / tela
130 x 75 cm

Cloto, 2009
Acrílic / tela
130 x 75 cm

Àtropos, 2009
Acrílic / tela
130 x 75 cm

**Orfeu invoca Hécate abans de la seva
visita a l'Hades**

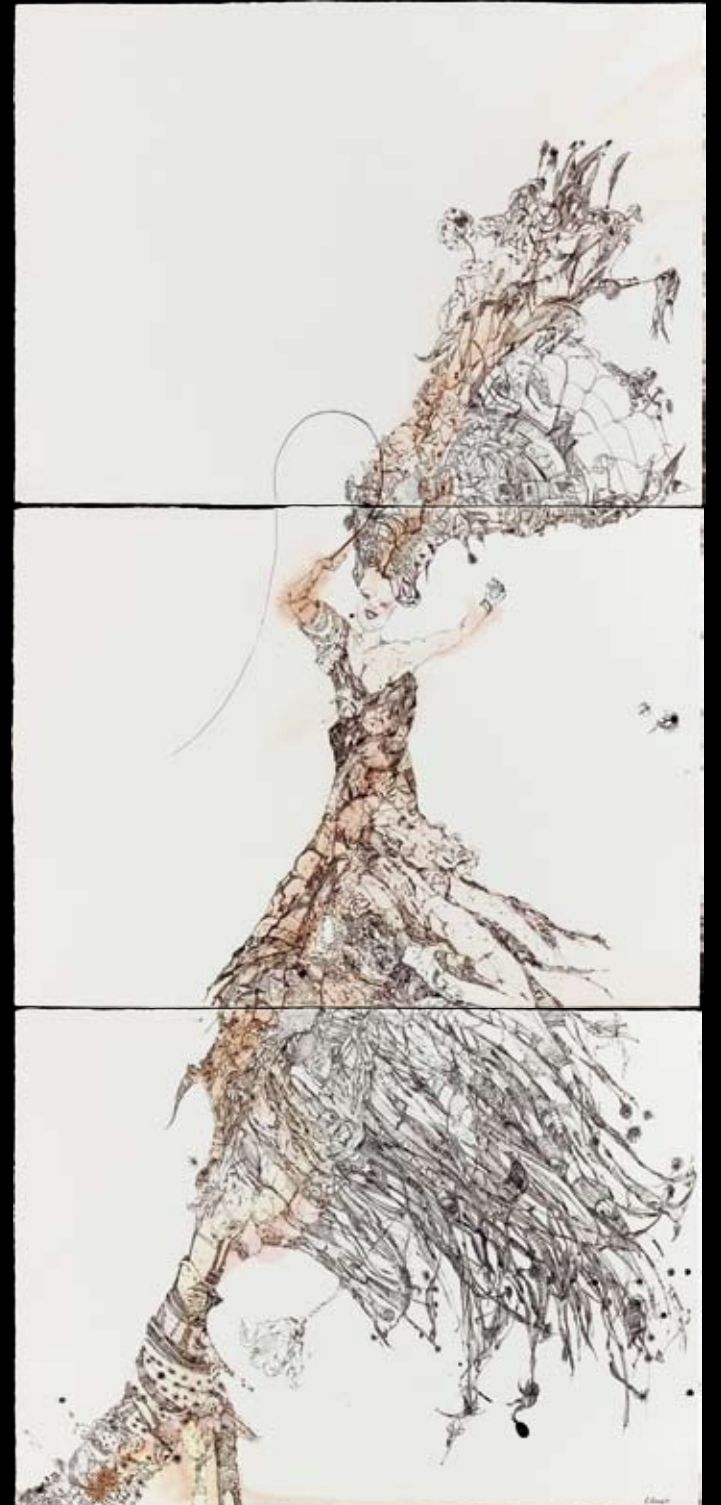
Senyora del flagell i del punyal.
Senyora de cruïlles i camins,
invoc vostra gossada amb un senyal:
sang de brau coronada amb llessamins.

A les mans porteu la torxa i la clau
Vostres són la terra, la mar i el cel
Vós porteu els morts al seu etern cau,
llevadora, amant i guia cruel.

Dama del vestit safrà, perdonau
els versos tallats com amb escalpel
d'aquestes estrofes on vós regnau.

Guiat per vós seré un amant fidel,
del meu vaixell blau vós sereu l'arjau;
junts com tronc i cap, com arbre i arrel.

Orfeu invoca Hécate abans
de la seva visita a l'Hades, 2009
Tinta xinesa / paper
Tríptic, 171 x 78 cm

Polifem després d'Ulisses

Les hores, les devorà el rellotge
que pren dels seus batecs l'eucaristia
i, ungit d'aquest crisma, se les envia
amb un glop rabiós de temps ferotge.

Les petjades sobre l'arena humida,
que llepades per l'ona fan breus cales,
viuen un somni de paper de vidre,
geografia sense dret a mapes.

Esperaré ajagut sobre l'arena
l'ona primera que m'ompli de sal
i per mullar-me arrabassi la bena
del meu ull buit, gratant el seu fondal.
L'ona certa, amb pietat d'animal,
que em llepi amb llengua aspra tota la pena.

Sibil·la

Vius embogida en un país sense ombres
Abandonares la raó al principi del teu viatge
i continuares sola amb l'única
companyia dels ulls que conserves,
com senyals secs, en un vas de fang.

Fas auguris, defineixes el fat,
caminant sempre pel pont que uneix
els gasos de sulfur i la desnutrició;
els cops i les carícies dels sacerdots;
els fongs que rosegues i la belladona que beus.

Vius en una gàbia.
Et vas assecant.
Ets la maleida d'Apol·lo.
Per a tu el moment és eternitat.

La sense nom

Som la que no recorda el seu llinatge.
La més petita de les tres germanes.
La cega que desitjava el mirall
del convidat traïdor. El primer
vespre provà de convèncer a Stheno
i ella no el deixà passar. Euriale
va fer el sord a les promeses falses.
La tercera nit vaig ser una boja;
vaig obrir la porta i el vaig deixar
entrar per donar-me aquella joguina
escassa que em mostraria la meva
bellesa. Contra els meus, vaig escoltar
els mots del mentider que em prometien
un futur lluny del fang i les collites
a una casa on seria la senyora.
Vaig ser forçada dins de la capella
en front dels Déus de fang de la família.
Espantat, perquè no parlés, em va

matar tallant-me el cap. De bon matí
va fugir amb aquest trofeu a la mà.
Als peus d'una muntanya, que ara és l'Atles,
els meus germans l'atraparen i ell,
usant d'escut el cap seccionat,
els va matar, petrificats en veure
les serps de sang seca que eren els meus
cabells. Som la muller que no té nom.
L'única mortal de les tres germanes.
La meva sang va donar noves ales al
seu cavall. El meu cap va ser el seu
talismanà. El va portar dissecat
a les seves guerres. El pas del temps
malbarata les històries. Som
la del nom oblidat, filla de Gorgo,
germana de les Gòrgones, la pobra,
mortal, trista, perillosa Medusa

L'Àguila de Prometeu

Fugint l'edat de la immediatesa
l'àguila plana sobre la mar lenta.
Les ales obertes, rapaç estesa,
núvia de l'aire i la seva empena.

És l'amant eterna del temps. Vinclada
llenega pels aires. El seu picat
travessa l'aire i la porta tancada
a un passat mort perd el significat.

L'ocell compleix el diari misteri
descendint del braç de la gravetat
amb l'altivesa de l'ésser aeri,
com fam alada, al fetge despullat.

El rità que veu baixar del mirall
del cel la seva diària amant
arrossega les cadenes i el call
ardent dels fermalls cruels d'adamant.

Prometeu, enamorat del moment,
oblida l'home i el foc i el martiri,
l'injust Zeus, el penyasegat silent
i el càstig immortal; l'etern deliri.

Just veu en l'àguila, suspesa al cel,
en el seu vol d'aproximació,
la companya eterna del foc i el gel

i ofrena, cada dia, al seu amor,
de sempre esmolat bec executor
un regal repetit de fetge i fel.

L'Àguila de Prometeu, 2010
Tinta xinesa, aquarel·la / paper
Políptic, 171 x 234 cm

L’Holandès Errant

En una mar d’ones de dièsel
el meu vaixell segueix les esteles
monstruoses dels portacontenidors.
La meva tripulació fantasma
mai celebra el pas de l’equador
i s’engata amb un *grog* eteri
fet de records de llimones
i de focs de Sant Telm.

Un cop cada set anys davall a terra
per saber que encara és de veres,
que no és l’ombra d’una ombra.
Davall a platges d’Àfrica
o als ports on flamejaven les veles
dels vaixells insolents i on ara regnen
els esquelets repelats de les grues.
I vull anotar en el llibre de bord
que els vaixells no canvien de càrrega
i que encara porten sedes, or i esclaus
en les bodegues de la memòria.

Si no fos perquè, cada set anys,
davall a terra i vaig a una cafeteria
del moll i parl amb la gent
del temps, que ja no es pesca
com abans, de les noies, de la hipoteca
que els espera a casa com una dalla,
de l’última tempesta que no semblava
sobrenatural,
de l’huracà que enfonsà tantes barques,

no creuria que la condemna és lleu
i que no estic fet per cap tomba a terra.
La terra és un parany.
No pot esser navegada com necessiten
navegar els cadàvers, sense rumb.
Pens que a Déu li plau l’orgull
i decidesc, per set anys més,
que no arrumbaré al sud
per por d’acostar-me, per accident,
al Cap de Bona Esperança.

Kraken

És la fam cega.
El que devora.
El pare dels tentacles.
L'espiral.
La runa de les vuit cames.
La nèmesi dels vaixells.
La força sense raó.
El tall sense fil.
El que regna als fondals de la mar.
La llegenda.

Un motiu per navegar.

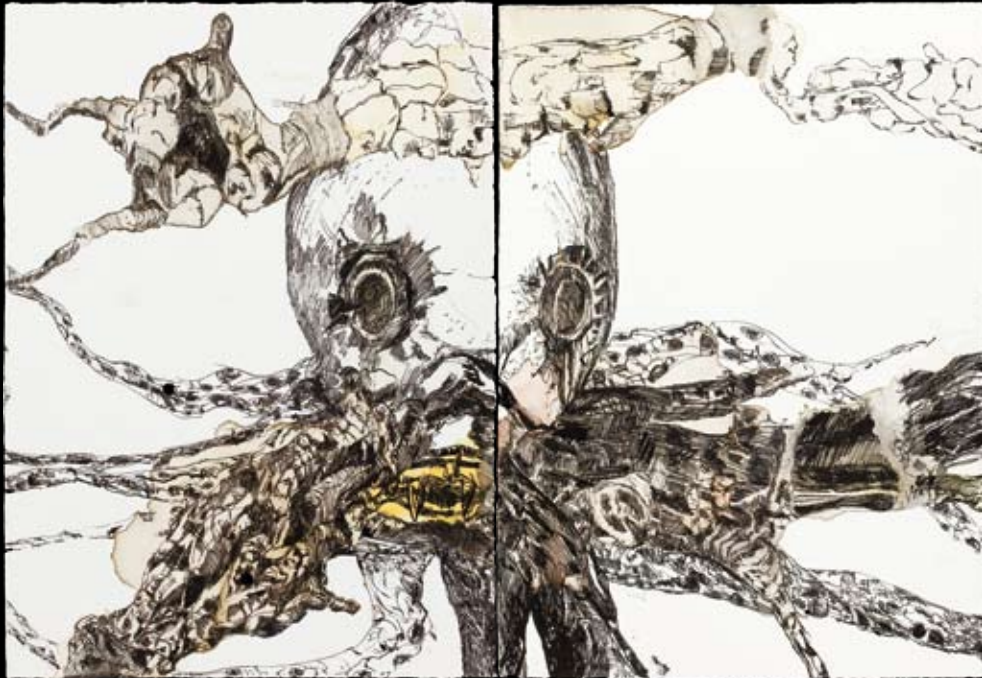
Caliban

Hauré d’aprendre a dormir en silenci
i tancar bé la casa amb pany i clau.
Dormiré al balancí esperant que venci
la pluja que renti la sort al dau.

L’atzar canviarà la meva història.
Beuré de la copa d’on ella beu.
I seré feliç, no hi haurà memòria
d’aquest aspecte que és la meva creu.

Mentrestant, esperant les grans tempestes,
seré a casa, un Caliban amagat
dins de l’illa de Pròsper. Sense arestes

el meu somni esdevindrà cau sagrat
on em teixiré amb unes mans ferestes
un esser Ariel enamorat.

Kraken, 2008
Tinta xinesa / paper
39 x 29 cm

El goul enamorat, 2008
Tinta xinesa / paper
39 x 29 cm

L'Holandès Errant, 2008
Tinta xinesa / paper
39 x 29 cm

Caliban, 2008
Tinta xinesa / paper
39 x 29 cm

Maria Enganxa

A la cisterna, devora la manxa
que rega la llimonera olorosa,
hi neda l'anguila més llefiscosa
i m'hi aguaita na Maria Enganxa.

Na Maria porta un ganxo de ferro
tot rovellat, amb la punxa corcada
i em vigila tot el temps, afamada,
quan trec el poal per omplir el gerro.

Espera ajaguda sota el mirall
que tapa l'aigua obscura. El garfi untat
de salivera profetitza el tall

que m'arrossegà al seu fred llit blau.
Cos ofegat, ceruli enamorat,
seré de na Maria el mort esclau.

Maria Enganxa, 2009
Tinta xinesa, aquarel·la / paper
59 x 41 cm

El piròman

*`Well, in out country,' said Alice, still panting
a little, `you'd generally get to somewhere else
-- if you ran very fast for a long time, as we've
been doing.'
`A slow sort of country!' said the Queen.
`Now, here, you see, it takes all the running
you can do, to keep in the same place. If you
want to get somewhere else, you must run at
least twice as fast as that!'*

Lewis Carroll

Per romandre immòbil al mateix lloc
hauré de caminar a un pas ben viu.
Si no me pos a córrer no me moc;
pensaré que camin sobre caliu.

Amb tant córrer us semblaré badoc
i si camin els ocells faran niu
al meu capell, sense dir-ne ni piu
menyspreant tan poca cosa com sóc.

I no m'aturaré de córrer diu
la meva boja rialla de boc
que quan camín tothom de mi se'n riu.

De la Reina Roja jugaré el joc.
En aquest país tan lent i tan gasiu
per veure córrer, s'ha de calar foc.

El piròman
Tinta xinesa / paper
Triptic, 171 x 78 cm

El goul enamorat

Per estimar-te hi ha moltes maneres:
Arribar el primer, amb homenia,
al peu del crucifix, menjant cireres,
apostant quant durarà l'agonia.

A naus atracades, amb una flama
encendre l'infern roig de la folia;
quan el moll d'espines fa la proclama
floreix com un ramell de xirivia.

Dedicar-me amb ànim de tintorera
a depredar els vius amb cega fam
i fruir bojament de la cacera.

I als cementiris guardar el bestiam,
desfer taüts per omplir la llenyera
i portar-te a casa un bon costellam.

El goul enamorat, 2008
Acrílic / tela
80 x 40 cm

El Licantrop

Som Llop en el bosc. La mort ha fet niu
al sanguinós tall d’una urpa esmolada.

Quan surt a caçar i no vull ser pràctic
udol a la nit la meva venjança.

Fins que no he tastat un coll ben xapat
ensum com el temps nega de llop l’aire.

En haver matat fuig la vermellor
dels ulls, que eren mar de sang enllunada.

L’ull marró feral torna blau humà
i mud tot el pèl, menys el de les palmes.

Després del turment del canvi jo esper
rentar-me del cos el caçar salvatge.

La llengua, feïnera, em tresca les dents
espipellant carn humana a bocins.

Al poble som home, del ramat la bèstia,
som un bon veí amable I modest.

Adult i educat, el seny ben complit.
Duc ben amagat un llop al somriure.

El Licàntrop, 2009
Tinta xinesa / paper
41 x 59 cm

Príncep en somnis

*The mind is its own place, and in itself
an make a Heaven of Hell, a Hell of Heaven.*

John Milton

Cremes amb flama blava, ben encesa.
Treus per la boca l'esperit de vi.
Il·luminada per l'ardent certesa
dels teus ulls que, cremant-me, són promesa

dels goigs del cel i les mans d'un botxí.
No puc ser sencer si tu m'anomenes.
Per fugir-te travessaré l'infern
i els seus cercles. Tramuntaré carenes.

Hí vagaré content, butxaques plenes
de carbons encesos, llums de l'avern.
Altiu caminaré sobre els dimonis

com un rei que camina amb majestat
i, per sobre la sang d'un condemnat,
lliscaré, lluny de tu, príncep en somnis.

Príncep en somnis, 2008
Acrílic / tela
92 x 73 cm

El Gòlem

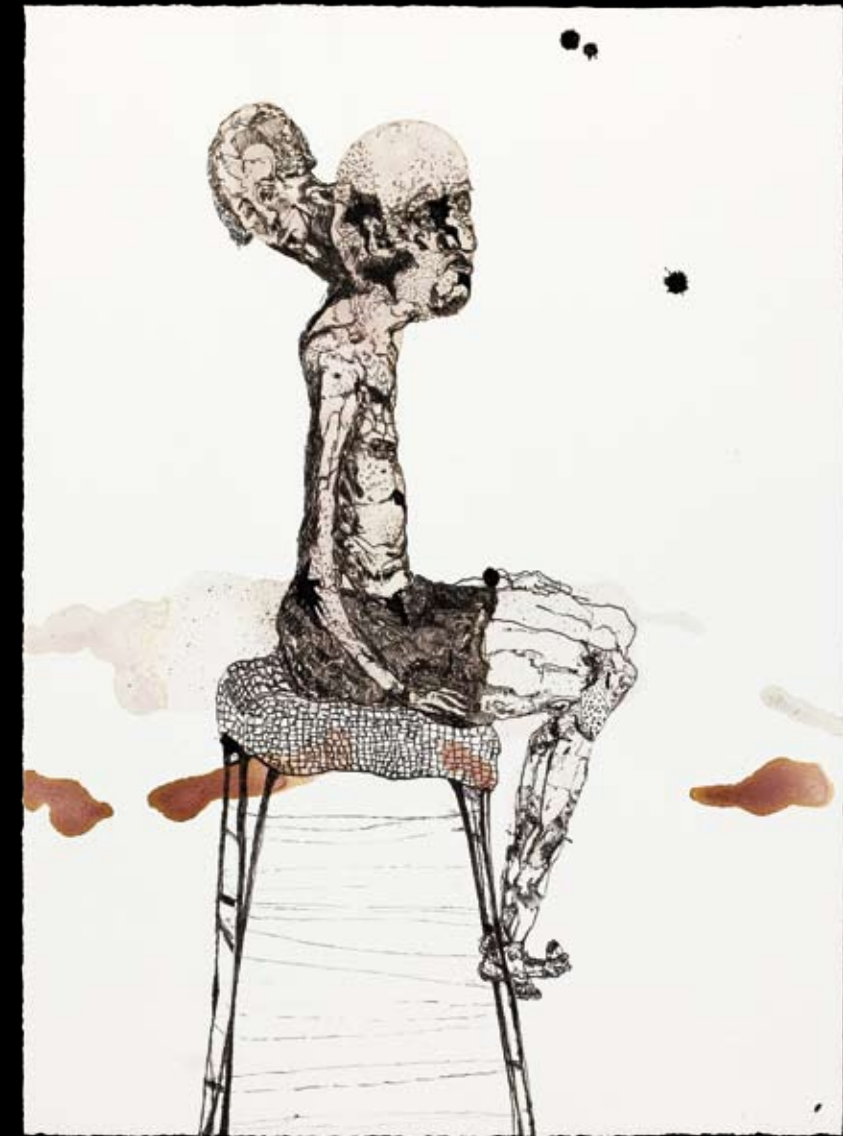
S'ha oblidat l'art de mesclar l'argila
amb la paraula i aixecar un gòlem.
Abans era una cosa molt corrent.
Els golems (n'hi va haver un que nomia
Josep) feien el dinar, escombraven
la sinagoga, feien de carters
i protegien la comunitat.
Els gòlems no podien parlar gens
i seguien amb massa exactitud
els comandaments del seu creador.
De vegades un es desbaratava;
esdevenia un incivilitzat.
Llavors li esborraven la paraula
gravada al seu front, que era veritat,
i esdevenia un munt d'argila i roba.

Hi ha llibres que contenen que, a Praga,
en un portal de pedra, les aranyes
durant més de cinc cent anys, han teixit
una espessa porta de teranyina.
La porta, al sòtil d'una sinagoga,
dóna a una cambra on un munt d'argila

espera, atent, la resurrecció.
Com el primer Rei Sota la Muntanya.
Com el ferit Artús en Avaló
espera, desballestat que no mort,
la paraula reescrita que revisqui
els seus membres fets de fang del Moldava
per, quan arribi l'hora més terrible,

tornar d'entre els morts per salvar
el seu poble.

Hi ha moltes històries que no valen
ni tan sols el paper que les conserva
ni la negra tinta que les descriu.
Aquest no és el cas perquè sé ben cert
que, esgotat, aterrit i colpejat,
al quart barracó del camp de Dachau
un noi somnia que un gegant d'argila
destrueix els filferros del perímetre
trenca les barreres, arruixa els cans,
mata lentament tots els carcellers,
en silenci, sense dir cap paraula.

El golem, 2008
Tinta xinesa / paper
39 x 29 cm

Aforismes del monstre de la Sra. Shelley

"*Trust not the creature*"

Què és el que queda en mi dels homes que em formen?	que en la solitud la puresa és accidental i la vida del desaparellat un camí a la corrupció.
La meva mare m'escriví amb compassió com l'obra d'un home que volia ser Déu. Ho va fer massa bé: Jo era el pur esperit de la tragèdia. La víctima d'entre les víctimes i per tant un monstre. Un innocent fet de retalls.	Encara no tenc cap nom, el meu pare ni em batejà; fugí de la seva obra inacabada sense fer el que fan els déus: anomenar. Quin és el meu paper, en l'ordre de les coses? Sóc un àngel xalat. No hi ha lloc per mi a la creació.
No vaig néixer a un castell un dia de llamps i trons vaig veure la llum a la tranquil.la Suïssa a una casa a la vorera d'un llac.	Encara camin pels gels de l'àrtic i em meravell de l'estupidesa dels altres homes. Sóc tan immortal com la por innecessària.
M'ensenyareu que el qui està sol és impur i corrupte	Estim el meu pare i la meva mare.

Doppelgänger

Si el foc roig de tan roent ens encega
i les ones verdegem de desastre
seré cep de vinya, carbó d'ullastre
que fa carn bona també quan la crema.
Del fang de les sabates faré terra
per sembrar bulbs, per terracar façanes.
Seré call vermell, argila de gerra,
un fang útil i no brutor debades.
Seré el doble perfecte. Guerra, treva,
túnica d'àngel, infernal sudari
o el mim ridícul que ferit espera
saber imitar el dolor dels altres.

Vampyr

Decapvespre: és la crostera del dia
que cau a la nit. El matí és la sang
que raja de la ferida oberta.
El migdia és l'estat intermedi
ni fort ni fluix ni sang ni carn. Tu ets
tota migdia, vermella i negra.
Una rodona bombolla de migdia.

Només podré entrar en tu si em dones permís.
Travessaré el cós de les agulles
o cada mirall per retrobar-te.
No puc ser més jo. Tot canvi
em farà igual al que era abans
que Stocker em fes tan sofisticat.
Només puc ser el que tu vulguis;
un nin complaent frisant
per agradar-te, leviatan, monstre,
llop que bava, mort després de la mort,
empalador llegendari, rata pinyada
o nocturna mort en vida.

La casa encantada

Mai no heu de destorbar el repòs
dels cors trencats.
Són els jardins de l'altra vida;
els patis d'esbarjo dels esperits.

En arribar al seu portal,
per haver-nos d'enviar
un vatuadéu agre,
no ens fa falta sentir grinyolar
els escalons, ni cap porta,
ni sentir un alè gelat al clatell.
Aquí és costum tenir por de la por.

Per entrar a un cor trencar
s'ha de menester
fer un forat en el silenci
i que torni pany per la clau.

Quan hi hakis entrat
has d'esperar sentir-hi
mobles que gemeguen
i s'hi nota que hi falta l'eco
del crit d'angúnia d'un infant.

Barbablava

Ara han tocat les cinc,
ensofraré la tarda.
Per fer alguna cosa
em menjaré les ungles.
Em miraré les mans.
Endreçaré la cuina
i faré molts pedaços
d'una camisa blanca.

Obriré un llibre nou
que decori la taula
de cafè amb cinc estampes
de negres sargantanes.
Per sortir al balcó,
estiraré la baula

d'acer, que és vertader
cor de les persianes.

La meva llengua espera,
amb còlera de cranc,
esmolant llargament
les íntimes mordales
que he pastat, ben feiner,
d'aigua, farina i fang

Llaminer, deixaré
passar la lenta tarda
tot esperant que arribis
finalment a la casa
per, a trenc de la nit,
beure la teva sang.

III

El Monstre de l'Èpica

I. Balaclava, 9:00 h.

a thin red streak tipped with a line of steel
William Russell
(corresponсал del Times)

Entre la pols de la vall els russos avancen.
Carreguen a cavall voleiant els sabres.
La suor encega
als que esperen la seva arribada.
Tota l'artilleria de l'infern és russa i dispara
i la història, contada pels britànics,
menysprearà la infanteria turca
per no haver pogut resistir el
que era irresistible.
Darrere la carn de canó turca
espera format en línia el regiment 93:
És d'escocesos, amb faldilla, casaca verme-
lla i morrió.
L'ordre del Coronel Campbell és clara:
aguantar i morir
sense moure's; ocupar el lloc dels caiguts.
Rere el regiment es troba el desvalgut campa-
ment anglès.
Betty Coull, l'esposa del sergent Coull, deixa
d'administrar

anestèsia amb la seva mà falaguera i el seu
medicinal
calcetí ple de perdigons i es dedica a estovar
els turcs que es retiren pel campament.
La infanteria espera amb la seguretat fatal
de la impossibilitat de cap retirada.

Quan l'allau russa es troba a tir
la prima línia vermella vomita foc.
Una metxa encesa recorre la seva longitud.
Primer la filera del davant, genoll a terra,
després la línia posterior mentre la primera
recarrega.
Els cavallers russos s'estavellen contra un
mur de plom
i van caient sense remissió en bolics de ca-
valls i homes.
La línia aguanta tota la càrrega. Escup pólvora.
Sua cada recàrrega. Les mans del mosquet
cremades.
També la cara pigada de pólvora negra.
En aquell moment succeeix l'impossible.
La cavalleria russa es desbanda vençuda
i es retira cap a les seves posicions
travessant per sempre, en la seva fuita,
la línia tan prima de l'oblit.

El monstre de la ginebra

Dedicat a la Bombay Sapphire, -Keep up the good job-

Tenc tanta set dels teus colors amiga
com la rosa mística quan beu aigua
perquè brostin colors de flor antiga
només per ser-hi, per cantar la viva
set vegetal que la terra embriaga.

Anhel beure't amb gel i amb una tònica
i que glacis la meva vida altiva
al glop primer de frescor vellutada.
Despertaré després, tot sol, a l'alba
i seré el pedaç brut, la flor marcida.

Marejat i perdut prendré la mida
al teu clar sagrament; bevent-ne una altra.

L'Esposa del monstre

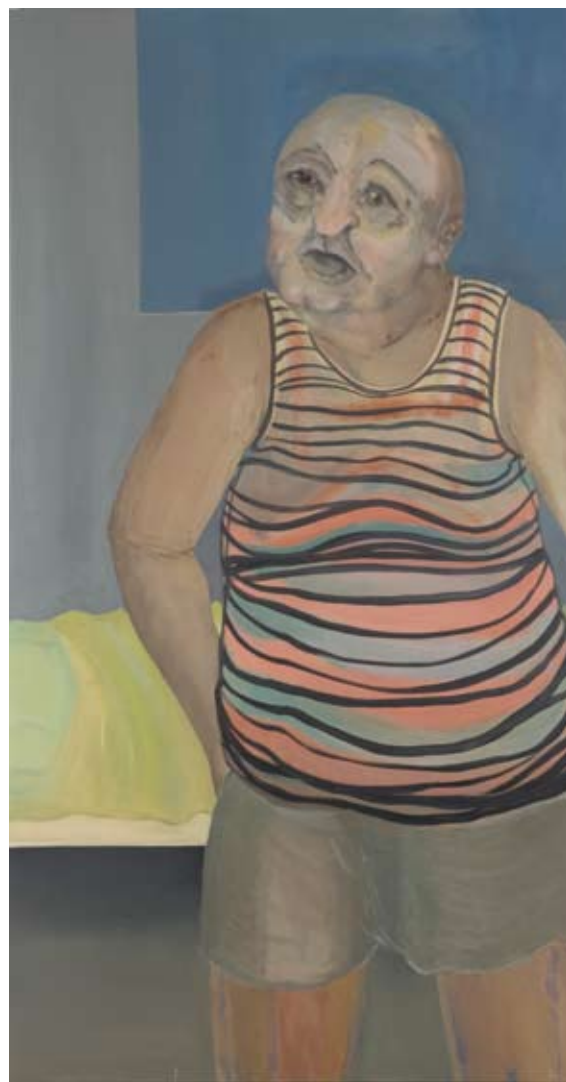
No et preocupis, avui també
t'esperaré rere la finestra
sense moure'm, amb la sang vegetal.
-El temps s'aclareix. La tempesta,
gairebé tan violenta com tu,
no ha deixat víctimes- diu la ràdio.

Ara tallaré una taronja
amb el ganivet que també és teu
i em menjaré els grells,
que no són gaire àcids.

Sentiré el mateix enyor estrany
que la planta que tenc a la vora,
condemnada
a no patir cap més meteorologia
i a viure només de la boira
d'un pulveritzador.

Barbablava, 2010
Acrílic / tela
190 x 100 cm

El monstre de la ginebra, 2010
Acrílic / tela
190 x 100 cm

L'esposa del monstre, 2009
Acrílic / tela
190 x 100 cm (Dos)

L'arcàdia del monstre

Llogaria una casa a un país amagat
dels déus i dels homes
on poder vegetar tranquil
i seure civilitzadament, amb un llibre
a la mà. Sense la gravetat dels anys
i del feixuc deure sobre el corbam
de l'esquena.
Amagada de la tradició i l'honor
i on el respecte sia menys que una paraula.
On oblidar amors i responsabilitats
i on el destí, sense voler, escampi la tinta,
embruti la pàgina on m'anomena
i la deixi a un costat, il·legible.
A un lloc amb sol, dies frescs
i nits calentes. Amb un lloguer barat
i ben moblada. Amb estovalles i llençols
de fil a les calaixeres i una coberteria
que es pugui gravar amb el meu monograma.
A on sempre hi hagi glaçons a la gelera
i el servei domèstic sigui econòmic i dòcil.
Agrairé qualsevol informació. Us convé.
Si em deixau en pau, jo us hi deixaré a vosaltres
i els cranis no encatifaran el meu portal
com una allau d'ivori.

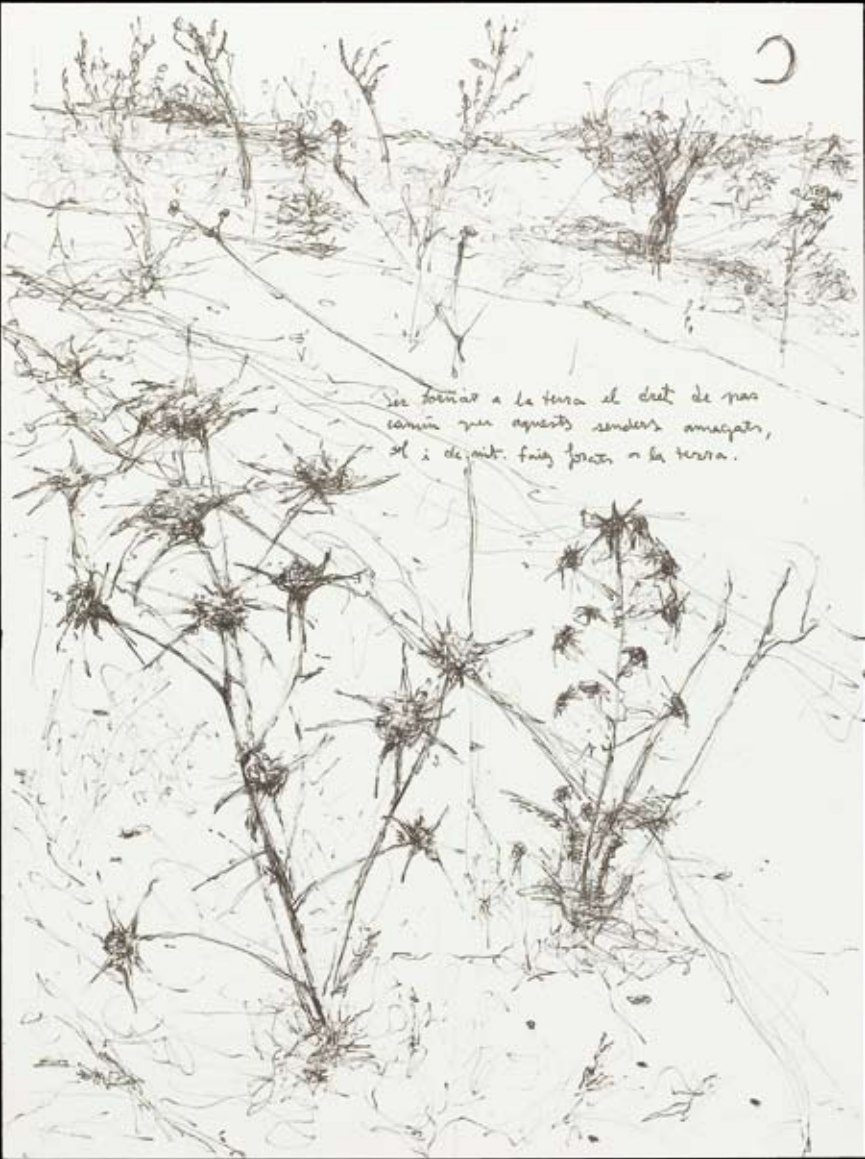
El monstre bucòlic

Del camí del qual la gent se n'oblida
brosta l'esbarzer i l'esperguera
i hi porta llargues branques l'olivera
espargint el verd secret de l'oliva.

I la terra, de natural esquiva,
s'amaga sota l'herba seca i pedra
i les abelles fan sempre casera
al fonoll que ningú mai no respira.

Per tornar a la terra el dret de pas
camín per aquests camins amagats,
sol i de nit. Faig forats a la terra.

Per sembrar-hi pinyols secs de cirera,
flors de cascall i cànems germinats,
brots de romaní i tanys de figuera.

El monstre bucòlic, 2008
Tinta xinesa / paper
38 x 26 cm

La tenebra del monstre

Si em vols talar amb la destrat els somnis
i sembrar-me de sal, ho pots ben fer.
Estic tombat, tallat de soca-rel.

Un brunzir d'ales, un rugit feral
s'han emportat de sobte el meu amor.

L'absència té el so sord del presagi,
de l'aleteig de l'hora més obscura.

La premonició d'hores més negres
plana sobre les ombres del capvespre.

Ara pots enterrar-me en el dolor.
Des del dia d'avui seré tenebra.

El monstre descobreix
la mecànica quàntica

*One can even set up quite ridiculous cases. A cat
is penned up in a steel chamber, along with the
following diabolical device (which must be secured
against direct interference by the cat): in a Geiger
counter there is a tiny bit of radioactive substance,
so small that perhaps in the course of one hour one
of the atoms decays, but also, with equal probabi-
lity, perhaps none; if it happens, the counter tube
discharges and through a relay releases a hammer
which shatters a small flask of hydrocyanic acid. If
one has left this entire system to itself for an hour,
one would say that the cat still lives if meanwhile
no atom has decayed. The first atomic decay would
have poisoned it. The Psi function for the entire
system would express this by having in it the living
and the dead cat (pardon the expression) mixed or
smeared out in equal parts.*

Erwin Schrödinger, 1935

El monstre va saber que donava
sentit a l'univers. L'observació
creava la realitat i el consens legislava
els capricis de la ciència.
Alhora va saber que decisions infinites
eren l'origen de mons infinits.

Del lloc més profund de l'home
va sortir el monstre. Va tallar
tendons i muscles i la carn
va esclatar en un brollador
de sentits i formes. La pell
va esculpir una flor vermella
i groga amb pètals de sang i greix.

El monstre va saber que hi havia
un moix en una capsa, i cianur
i que el moix no estava ni viu
ni mort. En estat d'èxtasi expectant
esperava que el polze de l'atzar
decidís sobre el seu estat.

I el monstre va decidir
entrar d'amagat a la capsa
i esventrar el moix
amb la seva urpa més solipsista
només perquè podia fer-ho
i perquè els monstres tenen sentit de l'humor.

El joc del monstre

Tria de les dues mans tancades
la que més et plagui,
la dreta o l'esquerra.
La que avança
o la que retarda el rellotge.
Serà la teva tria una festa.
Un joc com quan eres petita.
Seràs la reina de la classe.
Sentiràs la vella flama
encendre el teu cor.
Una decisió com aquesta
voldria temps i una copa de vi
i jo voldria ara poder canviar
de pell com una serp
per bescanviar els papers
i poder realitzar la tria
també jo de les teves mans.
Has triat la mà més escaient.
He d'aixecar-me del llit
entorcillar una mitja
i fer-te un joc un poc feixuc;
però tranquil.la: no el faré
fins que la mitja no torni
una corda flexible i resistent.

El monstre de la ginebra, 2008
Tinta xinesa / paper
39 x 29 cm

El monstre bucòlic, 2008
Tinta xinesa / paper
39 x 29 cm

La tenebra del monstre, 2008
Tinta xinesa / paper
39 x 29 cm

El monstre descobreix la mecànica quàntica, 2008
Tinta xinesa / paper
39 x 29 cm

El joc del monstre, 2008
Tinta xinesa / paper
39 x 29 cm

Cançó d'Amor per Monstres

Didalera: seràs didal
per vestir d'or blanc el meu dit.
Falguera: el teu suc a l'orella
em deixarà totalment sord.
Baladre: bec la teva sang
per poder veure-hi de nit.
A la boca m'hi naixeran
paraules de roig pebre bord.

Si vull amor i bull l'amor
als teus pits i la negra nit
és com la caldera de fang
on bullen flors de safareig
no evitaràs que et devori
un bocí del teu esperit.
Ets com el codony amagat
al codonyer que mai no veig.

Quan, ordi o blat, t'hauré porgada
i t'hauré tret tot el baleig
seràs el gra passat en net
que només podrà mal morir .

El monstre cartògraf

Més endavant viatjaré a les províncies llunyanes
per veure sortir el Sol en el seu origen
i passejar per les voreres del món.

La boira de les cascades dels mars
quan vessen em mullarà i m'hi rentaré.
Quan tenguí fam despenjaré un codony
o colliré una síndria i no em cansaré mai
de seure amb els peus penjant del
límit de la terra.

Si més no aquí ja no hi tenc feines.
He dibuixat tots els mapes de les terres properes
i he senyat totes les fronteres que m'han manat.

En el meu quadern d'espiral
dibuixaré els volcans fantasmes
i guèisers periòdics amb llapis de colors.
Documentaré les danses aèries dels dracs
sobre els abismes infinits.
La solidesa dels colors que a partir d'ara
vegi no em permetran
tornar a cometre tantes traïcions
com fins ara: reduint els mapes i les cartes
a la literalitat palesa de l'orografia
mentre enyor les terres perdudes
on tota cartografia mor
i on tots els cartògrafs van a morir.

El monstre cartògraf, 2008
Acrílic / tela
130 x 97 cm

Cant de Batalla del Monstre

És el moment de l'odi, de l'espasa.
És la nit de la batalla final.
La metxa del canó es casa amb la brasa.

Una ombra dispara; la bala rasa
perforarà el cervell del general.
És el moment de l'odi, de l'espasa.

La justícia es tapa els ulls amb gasa.
Les bales ballen un cant infernal.
La metxa del canó es casa amb la brasa.

La trinxera vessa, la sang abrasa
les ferides com un encès coral.
És el moment de l'odi, de l'espasa.

Sempre el soldat mor enfora de casa.
Els ulls són pel corb, el cos pel xacal.
La metxa del canó es casa amb la brasa.

No importa la raó. Aquesta es basa
en matar, el deport més sensual.
És el moment de l'odi, de l'espasa.
La metxa del canó es casa amb la brasa.

El farsant satisfet

Sóc de la nissaga de la serp
i fris de trobar una bona caragola
on viuré, després de menjar-me'n l'ocupant.
O una casa a un carrer de frontispicis
apuntalats, a un poble fals del Far West

Tot seguit dibuixaré un mapa
amb tot de lleons i dracs, als marges;
terra incognita, deserts, carenes infranquejables,
mars de sargassos i serps de mar.

Per penjar a la paret, amb una bona vasa,
ben rumbosa, no estalviar-hi gens.
I cercar el millor balancí per seure-hi davant.

Per mentalment refer tot el camí
i afegir generosament detalls i anècdotes;
gegants amb dos caps i un sol peu
que mengin pedres o que visquin de l'aire.

Mentrestant, com el que ha rebut
en el camí de Damasc un sprai de llum al ulls,
em lleparé les ferides de l'anterior ceguesa
i beuré algun licor ben fresc,
imaginant que l'he refrescat amb glaçons
de gel blau d'iceberg o glacera.

El farsant satisfet, 2008
Tinta xinesa / paper
35 x 26 cm

El Monstre de l’Orgull

II. Balaclava, 9:45 h.

*Half a league, half a league,
Half a league onward,
All in the valley of Death
Rode the six hundred.*

Alfred Tennyson

Entre la pols de la vall els anglesos avancen.
Carreguen a cavall voleiant els sabres.
La suor encega
els que esperen la seva arribada
Tota l’artilleria de l’infern és russa i dispara
i la història, contada pels anglesos,
menysprearà els morts russos
pel fet de no haver tengut Tennyson de publicista.
Deixant enrere la carn de canó turca
carrega la Brigada Lleugera.
La formen Dragons, Llancers i Hússars.
Si no els més valents, segur que
els més ben abillats.
L’ordre del Coronel Cardigan és clara:
avançar i capturar
els canons russos. Ignorar l’artilleria
del flanc esquerre,
ignorar l’artilleria del flanc dret.
Avançar i morir.

A una milla es troben les defenses russes.
La infanteria russa espera, amb la
seguretat fatal
d’una bona venjança contra els imbècils
que carreguen.

Els canons i la infanteria vomiten foc
i un diluvi de metralla sega l’avanç anglès.
Primer els canons del davant,
després les línies laterals mentre la frontal
recarrega.
Els cavallers anglesos s’estavellen contra un
mur de plom
i van caient sense remissió en bolics de ca-
valls i homes.
La Brigada LLeugera es desfà.
Els artillers russos escupen pólvora,
suen cada recàrrega, les mans de
l’atiador cremades,
també la cara pigada de pólvora negra.
Alguns anglesos arriben als canons.
Abans de ser gairebé tots fets presoners,
fereixen amb el sabre uns quants enemics.
Quatre-cents cinquanta homes i cavalls
han esclatat en bocins. Els altres
cent cinquanta,
el que resta de la Brigada, es retiren vençuts
i ferits travessant per sempre, en la seva fuga,
la línia tan prima de la glòria.

Comiat a Manera d’Epíleg

*¿Por qué ley se juntan en nueva escritura
los signos dispersos?*

R. M. del Valle-Inclán

La venjança de l’home sobre el vers
cria éssers que esperen, desconeguts,
ser nosaltres i són nostre revers.
L’home conté tots els monstres perduts.

La natura de l’home és el divers.
Respostes? Esperau-les d'asseguts;
l’home és monstre sumat a l’univers
i els monstres viuen dels tinters eixuts.

JOSEP LLUÍS AGUILÓ
Manacor, 1967

L'any 1986 es publicà el seu primer llibre de poemes, *Cants d'arjau*, escrit entre els setze i els divuit anys, a la Col·lecció El Turó de poesia, dirigida per Miquel Àngel Riera.

Després d'aquesta publicació, Josep Lluís Aguiló deixà passar un lapse de devuit anys fins que es va decidir a publicar els seus llibres següents. L'any 2004 publicà *La biblioteca secreta*, també a la col·lecció El Turó, i aquest mateix any publicà el seu tercer llibre, *L'estació de les ombres*, a l'Editorial El Tall.

El mes de gener de l'any 2005 guanyà el Premi Ciutat de Palma Joan Alcover de Poesia amb un quart volum, *Monstres*. El llibre *Monstres*, publicat simultàniament per Editorial Moll a les Illes Balears i per Edicions Proa a Catalunya, va rebre, a més, l'any 2006 el Premio Nacional de la Crítica al millor llibre de poemes escrit en llengua catalana i un Esmert Especial del Jurat dels Premis de la Crítica dels Escriptors Catalans.

L'any 2007 va ser guardonat amb el Reconeixement de Mèrits de l'Escola de Mallorquí de Manacor per la seva tasca de creació i difusió de la poesia en llengua catalana i la Universitat de les Illes Balears va publicar el recull *Antologia Personal*.

El seu últim llibre, *Llunari*, publicat per Edicions Proa, ha sigut guardonat amb el premi Jocs Florals de Barcelona 2008, això ha fet que Aguiló hagi estat nomenat Poeta de la Ciutat de Barcelona pel període 2008-2009.

Entre d'altres, ha participat al Festival de Poesia de la Mediterrànea (2005), al Festival Internacional de Poesia de València (2005) i al Festival Internacional de Poesia de Barcelona (2009).

La seva obra ha sigut antologada recentement en els llibres *Entre dos mil·lenis*, *Tretze per tres*, *Mosaic de Lletres*, *Majorque l'île aux poètes*, *La casa del poeta* i en *Los perfiles de Odiseo*.

Alguns dels seus poemes han sigut traduïts al Castellà, al Francès, al Galec i al Cors.

Catalina Cànoves Rigo

Manacor, 1983

Llicenciada en Belles Arts a la Universitat Autònoma de Barcelona.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

2010 Itinerant “Monstres”. Poemes de Josep Lluís Aguiló.

2007 “Paisatge sintètic”. Galeria SACMA, Manacor (Mallorca)

“Seqüències”. Galeria Mediterrània, Palma

“Madones en bavera”. Can Lliro, Manacor (Mallorca)

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

2010 “Joves artistes de les Illes Balears interpreten Chopin”. Palma

2009 “Dones creadores de Manacor” . Galeria SACMA, Manacor (Mallorca)

2008 “Manacor Art Col·lectiu”. Galeria SACMA, Manacor (Mallorca)

2007 “Excusats”. Felanitx (Mallorca.)

“Eròtica”. Galeria SACMA. Manacor (Mallorca)

2006 “CASTELLERS”. Galeria SACMA. Manacor (Mallorca)

2001 Col·lectiva del Batxillerat artístic. Banca March .Manacor (Mallorca)

PREMIS

2008 1r premi I Concurs de Micrometratges OCB. Amb l’obra “Interacció animal”.

2006 Seleccionada 48è premi jove a la Sala Parés (Barcelona)

IL·LUSTRACIONS

Conte infantil “El meu país Burundi”. M.Sastre. ed. VSF. Palma 2009.

CD del grup de rock Malherba. 2009

